

Проблеми та перспективи використання стратегічного менеджменту
Грузіна І.А., д.е.н, доцент кафедри менеджменту та бізнесу Харківського національного економічного університету ім. Семена Кузнеця.

gruzinaia@gmail.com

Зайцева І.О., студентка 2 курсу спеціальності «Бізнес-адміністрування»
Харківського національного економічного університету ім. Семена Кузнеця.

zaitsevai.hney@gmail.com

Актуальність. Будь-яке підприємство (фірма), що працює в ринкових умовах, зтикається з проблемою виживання і забезпечення безперервного розвитку. Нестабільність зумовлює необхідність гнучкої адаптації підприємств до зовнішніх змін. На даний час бізнес-середовище діяльності підприємств характеризується підвищенням складності, рухливості і невизначеності, що підтверджує актуальність і необхідність просування в практику підприємств ідей і технологій стратегічного менеджменту.

Мета – визначити переваги та недоліки стратегічного менеджменту, з'ясувати проблеми та перспективи його використання. Стратегічний менеджмент (стратегічне управління) — це процес оцінки зовнішнього середовища, формулювання організаційних цілей, ухвалення рішень, направлених на створення і утримання конкурентних переваг, здатних забезпечити бізнесу прибуток в довгостроковій перспективі [1].

Враховуючи складність стратегічного управління можна сформулювати його основні принципи: оптимальний часовий горизонт, перманентне врахування змін зовнішнього середовища, багатоваріантність і гнучкість, взаємоузгодженість рівнів та методів управління [2].

Процес стратегічного управління підприємством досліджувало багато вітчизняних і зарубіжних вчених-економістів, зокрема: Скібіцький О.М., Василенко В.О., Немцов В.Д., Забродська Л.Д., Міщенко А.П., Мізюк Б.М. [3].

Важливо зазначити, головні переваги стратегічного управління, наприклад: зв'язок поточних рішень з майбутніми результатами та прогнозування їх наслідків; визначення можливостей і загроз, сильних та слабких сторін діяльності підприємства, врахування їх при встановленні цілей та орієнтація на пошук альтернативних варіантів стратегій, а також розподіл відповідальності між поточною та майбутньою діяльністю.

Таким чином, за допомогою стратегії на підприємстві зважається комплекс проблем, пов'язаних з цілеспрямованою переорієнтацією випуску продукції нової номенклатури й асортименту, впровадженням і використанням нових технологій, розвитком маркетингу, удосконалюванням структури керування підприємством, своєчасною і якісною підготовкою і перепідготовкою кадрів.

Та все ж таки поряд з явними перевагами стратегічне управління має ряд недоліків, по-перше, в силу своєї сутності стратегічне управління не може дати точної і детальної картини майбутнього, воно також не може бути зведене до набору стандартних процедур і схем, які мають однозначний спосіб вирішення проблем розвитку в певних умовах, розуміємо, що організація робіт зі стратегічного управління вимагає величезних зусиль, великих витрат часу і коштів [3].

Щодо реалізації методології стратегічного управління, то вона можлива за наявності таких умов:

- висока культура ринкових відносин і культура всередині фірми;
- широка і надійна інформація про вимоги ринку, цінах, ресурсах,
- партнерах і конкурентах, а також про витрати і потенціал самого підприємства;
- наявність кадрів, які володіють інструментами стратегічного управління і володіють стратегічним мисленням.

Тому використання принципів стратегічного управління на українських підприємствах передбачає проведення цілого комплексу підготовчих робіт.

- Головними напрямками цієї роботи є:
- Створення системи стратегічного інформаційного забезпечення підприємств.

Розробка досить простих моделей стратегічного аналізу, що дозволяють з'ясувати причини кризового стану, перспективи розвитку галузі і виробити реальні стратегії виживання.

Підготовка та перепідготовка кадрів в області стратегічного управління [4].

На жаль, українська практика не дозволяє поки що говорити про ефективне завершення системи стратегічного управління. Мова може йти тільки про опанування окремих елементів стратегічного управління. Найчастіше спостерігається:

- встановлення цілей;
- розробка окремих стратегій (насамперед маркетингових та інвестиційних);
- формування планів стратегічного типу (переважно у формі бізнес-планів);
- впровадження інформаційних технологій.

Таким чином, можна зробити висновок, що підприємства, які володіють стратегією, завжди мають можливість поводитись послідовно і системно у своєму бізнесі. Тому запровадження системи стратегічного менеджменту є об'єктивно необхідним процесом у сфері організації управління бізнесом, який підвищує готовність підприємницьких організацій адекватно реагувати на непередбачені зміни і сприяє обґрунтованому, узгодженому вирішенню як поточних так і стратегічних проблем.

Використана література:

1. https://uk.wikipedia.org/wiki/Стратегічний_менеджмент
2. Немцов В. Стратегічний менеджмент: Навч. посібник для студ. вузів/ Віктор Немцов, Людмила Довгань. – К.: Б.в., 2001. 559 с.
3. Виханский О. С. Стратегическое управление. – М.: Экономист, 2006. – 293 с.
4. Артур А. Томпсон-мл., Стратегический менеджмент: концепции и ситуации для анализа Strategic Management: Concepts and Cases. – 12-е изд. – М.: «Вильямс», 2007. – 328 с.